

УДК 82-93
В11

Серія «Коралові казки»

Усі права застережено

В11 В гостях у казки / Упоряд. В. В. Міхно. — Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 64 с.; іл. — (Серія «Коралові казки»).

ISBN 978-617-09-5532-6

У цій книзі оселилися найкращі рядки з казок талановитих дитячих авторів. Сторінки збірника відкривають завесу у світ, де порядність бере гору над підступністю, де сміливість завжди винагороджується і де вустами тварин виголошуються мудрі поради. Такі повчальні історії не лише виховують, а й закликають любити природу. Мерщій розгортайте, щоб зазирнути в гості до казки!

УДК 82-93

Літературно-художнє
видання

Серія «Коралові казки»

Упорядниці В. В. Міхно

В ГОСТЯХ У КАЗКИ

для дітей дошкільного віку

Провідна редакторка В. В. Міхно
Технічний редактор В. І. Труфен

Гуртовим покупцям звертатися:
тел.: (057) 727-70-77; skadi-rc.com

Споживачам звертатися:
тел.: (057) 727-70-90; (067) 546-53-73;
knigoland.com.ua

Ч1223012У. Підписано до друку
25.08.2019. Формат 60×90/16.
Папір офсетний. Гарнітура
Шкільна. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,0.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135,
Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої
справи ДК № 5215 від 22.09.2016.
Для листів: вул. Космічна, 21а,
Харків, 61145.
E-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

ДЛЯ ЧИТАННЯ ДОРОСЛИМИ ДІТЬМ

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-5532-6

© Міхно В. В., упоряд., 2019
© Зеркалій О. В., Семякіна О. А.,
Римар Н. М., Полянська Е. І.,
Курдюмова О. І., іл., 2019
© ВГ «Сонечко», 2019
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

Хвалько Колпаков

Даниїл Хармс

Жив колись чоловік на ім'я Федір Федорович Колпаков.

— Я, — казав Федір Федорович Колпаков, — нічого не боюсь! Хоч із гармати в мене стріляй, хоч у воду мене кидай, хоч вогнем мене пали — нічого я не боюсь! Я й тигрів не боюсь, і орлів не боюсь, і китів не боюсь, і павуків не боюсь — нічого я не боюсь!

От якось Федір Федорович Колпаков стояв на мосту й дивився, як водолази у воду занурюються. Дивився, дивився, а потім, коли водолази винирнули з води й зняли свої водолазні костюми, Федір Федорович не стерпів та й ну їм з мосту кричати:

— Агов, — кричить, — це що! Я б іще й не так зміг! Я нічого не боюсь! Я й тигрів не боюсь, і орлів не боюсь, і китів не боюсь, і павуків не боюсь — нічого я не боюсь! Хоч вогнем мене пали,

хоч із гармати в мене стріляй, хоч у воду мене кидай — нічого я не боюсь!

— Ану, — кажуть йому водолази, — хочеш у воду спуститися?

— Це ж іще навіщо? — питає Федір Федорович і збирається йти геть.

— Що, брате, злякався? — кажуть йому водолази.

— Нічого я не злякався, — каже Федір Федорович, — от тільки чого це я під воду полізу?

— Боїшся! — кажуть водолази.

— Ні, не боюсь! — каже Федір Федорович Колпаков.

— Тоді вдягай водолазний костюм і лізь у воду.

Занурився Федір Федорович Колпаков під воду. А водолази йому згори в телефон кричать:

— Ну як, Федоре Федоровичу? Лячно?

А Федір Федорович їм знизу відповідає:

— Няв... няв... няв...

— Ну, — кажуть водолази, — досить з нього.

Витягли вони Федора Федоровича з води, зняли з нього водолазний костюм,

а Федір Федорович позирає довкола дикими очима й тільки «няв... няв... няв...» каже.

— Ото ж то, брате, дарма не вихваляйся, — сказали йому водолази й зсадили його на берег. Пішов Федір Федорович Колпаков додому і з того часу більше ніколи не вихвалявся.

Кіт на велосипеді

Саша Чорний

Кіт був просто чудовий: чорна, пухнаста, з глянцевим полиском шубка, білі хвацькі вуса, на всіх чотирьох лапках білі манжетки, очі кольору морської води, погляд незалежний і навіть гордий. Оселився він біля самісінького моря серед рибалок, бо там, де рибалки, там завжди і риб'ячі голівки, і риб'ячі тельбухи... а смачнішого за риб'ячі тельбухи, як відомо, нічого на світі немає. Тільки дурні люди, коли чистять рибу, викидають кишки й печінку. Тим краще для котів!

Житло котові було ні до чого. Удень на узліссі біля перехожих покрутиться (перехожі щойно сядуть, одразу ж їдять) або в смітниках біля сараїв для човнів копірсається: рибалки жили розкішно, кожен сарай мав свій смітник; уночі... Утім, про нічне котяче життя ніхто нічого не знає.

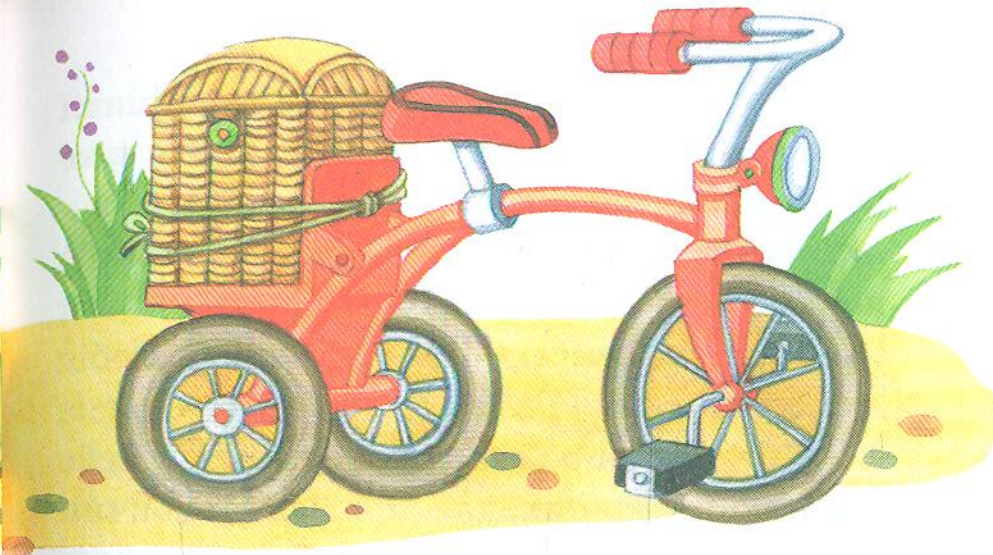
І раптом над сараєм, у кімнаті з блискучими дверима, з'явилися мешканці.

Жінка — мама з котячими м'якими манерами, у білих туфлях на лапках, серйозний високий тато, який ніколи не знімав капелюха, і їхнє дитя — міцний засмаглий хлопчик: темне волосся, чорні очі-маслинки й писклявий голосок, немов у примхливої дівчинки...

Кіт три дні щосили тримався, проходив повз блакитні двері, мов губернатор на прогулянці у своїх володіннях. На четвертий день він не витримав: зайшов у двері й представився кожному окремо. Мамі — граційно й ніжно, татові — серйозно й шанобливо, а перед хлопчиком узяв і перекинувся через голову... «Ось так ми з тобою будемо пустувати!» І звісно, кіт одразу

ж зібрав з усіх свою данину. У тата — шматочок ковбаси, у мами — бісквіт, у хлопчика — риб'ячий смажений хвостик.

Хлопчик був особливий. Із тих хлопчиків, які пустують-пустують, а потім ні з того ні з сього притихнуть і задумуються... І таке придумують, що й посварити серйозно не можна, почнеш картати — і сам розсмієшся.

Після обіду хлопчик узяв kota на руки й вийшов із ним на дорогу. Може, постригти kota? Літо ж, спекотно... Але стриженний він буде схожий на дохлого кролика. Не годиться. Може, повчити його плавати під вітрилами на іграшковій яхті? Не можна... Яхта перекинеться, кіт підчепить

нежить, яка тоді з нього користь? Зшити йому смугасті купальні штани? Дуже вже довго працювати доведеться.

— О! А може, узяти його із собою покататись?..

Хлопчик весело підстрибнув і побіг до велосипеда.

Кіт покірно дозволив укласти себе в плетений кошик для провізії. Хлопчик прикрутив кошик під сідлом, підхопився, гикнув і помчав. Нехай кіт звикає, тепер він із ним завжди кататися буде... Та хіба до такого звикнеш? Дорога труська, колесо на коренях підстрибує, кошик колихається, невідомо, де спина, де живіт, де верх, де низ, де лапки, де хвіст! У щілини наскрізний вітер уривається, мигнув клаптик хмари, косий димар на даху, п'яна лапа сосни, а дорога біжить, розмитується, тікає... «Няв! Зупинися!»

Навіть нявкнути не встиг як треба, тільки язик прикусив. У голові скрип-шурхіт-свист-гуркіт-дренькіт... Пилом усю морду закоптило. Зупинися! Більше ніколи не буде він дружити із хлопчиком, більше ніколи не підійде до блакитних дверей...

Гик! Тепер він, нарешті, зрозумів, що таке морська хвороба, але сухопутно-морська хвороба, мабуть, іще страшніша. Гик! Ні, він охайний кіт, він собі не дозволить, він витримає... Зупинися!

Хлопчик домчав до знайомої ферми, зіскочив на землю, відкрив кошик і посадив kota на камінь.

Бідолаха! Він навіть стояти не міг як треба... Лапи розповзлися, очі мутні, голова набік.

— Котику! Що з тобою, котику? Ти ще не звик?.. Зажди-но, я тебе водою трошки побризкаю.

Хлопчик побіг по воду. Але коли він повернувся, кіт зник. Куди? Цього вам ніхто не міг би сказати, тому що скривджений кіт ховається надовго й зовсім невідомо де.

Одне тільки можу вам сказати: ні на велосипеди, ні на хлопчиків кіт з того часу дивитися байдуже не міг. Наїжачиться, спину верблюдом вигне й боком-боком заповзе в такі колючки, що й із прожектором його не знайдеш.

А був же такий безстрашний кіт!